

Arrest

nr. 58 475 van 24 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VANHALST en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger te zijn van Armeense origine, geboren op 5 juni 1978 in de Armeense stad Masis. In 2007 huwde u op officiële wijze met V.(...) S.(...) (O.V. X).

Uit uw verklaringen blijkt dat u Amrenië hebt verlaten omwille van de problemen die uw man er kende. Zijn problemen begonnen nadat hij op 19 februari 2008 deelnam aan de presidentsverkiezingen als vertrouwenspersoon voor de partij Dashnak. Die dag werd uw man meegenomen en geslagen nadat hij probeerde tussenbeide te komen toen iemand valse kiesbrieven in de stembus wilde deponeren. Het was al vaker gebeurd dat uw man de dag van de verkiezingen niet naar huis kwam, dus maakte u zich in eerste instantie geen zorgen. Maar toen uw man na twee dagen nog steeds niet thuisgekomen

was, werd u ongerust en besloot u hem te gaan zoeken. U startte uw zoektocht in de ziekenhuizen, aangezien uw man ziek was en hij om de dag dialyse moest krijgen. Uiteindelijk vond u hem terug in het ziekenhuis van Erebuni, waar hij daarna nog twee maanden verbleef alvorens naar huis terug te keren. In mei 2008 besloten jullie jullie huis te verkopen, omdat u vaak door onbekende mensen achtervolgd werd. Jullie verhuisden naar het huis van uw ouders, maar ook daar werden jullie lastiggevalen. Na een tijdje werd u opnieuw achtervolgd en ontvingen jullie ook anonieme dreigbrieven. Daarom besloten jullie dat het beter was om te vertrekken.

U verliet Armenië uiteindelijk op 5 juni 2010. Vanuit Jerevan nam u samen met uw man en kinderen het vliegtuig naar Oekraïne. Daar verbleef u nog een maand alvorens op 5 juli 2010 met een minibus naar België te reizen. U bereikte België in de ochtend van 8 juli 2010. Nog diezelfde dag vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U legde geen documenten voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich ter staving van uw asielaanvraag baseert op de problemen die uw man in uw land kende (vragenlijst DVZ, 3.2 en 3.5; CGVS, p. 11 en 12). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, V.(...) S.(...) (O.V. 6.653.822), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, V.(...) S.(...) (O.V. 6.653.822), werd genomen, verwijst ik graag naar zijn beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster neemt de middelen over die haar echtgenoot V.S. in diens verzoekschrift heeft aangevoerd. Verzoekster is tevens van mening dat er in de beslissing die in haar hoofd wordt genomen niet eenvoudigweg kan worden verwezen naar de beslissing van haar echtgenoot. Volgens verzoekster heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gefaald in de motivering van de bestreden beslissing die in haar hoofd werd genomen, hetgeen resulteert in de schending van de motiveringsplicht en het redelijkheids- en vertrouwensbeginsel.

2.2. Verzoekster betwist niet dat zij haar asielaanvraag heeft verbonden aan de asielaanvraag van haar echtgenoot waardoor de te haren opzichte genomen beslissing voldoende gemotiveerd is door de verwijzing naar de negatieve beslissing die genomen werd voor haar echtgenoot (RvS 21 februari 2007, nr. 168.045).

2.3. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot V.S. Zij roept geen eigen motieven in.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 58 473 van 24 maart 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot V.S. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenverdrag) aan. Verzoeker merkt op dat er geenszins over alle gebeurtenissen tijdens een kiesperiode bericht wordt. Vervolgens wijst verzoeker erop dat de volgende verkiezingen voorzien zijn voor begin 2012. Aangezien verzoeker vertrouwenspersoon is van de partij Dashnak heeft hij goede redenen om te denken dat hij opnieuw het voorwerp zal uitmaken van intimidaties, slagen en verwondingen.

In een tweede middel vraagt verzoeker hem de subsidiaire bescherming toe te kennen gelet op het verhoogd risico bij terugkeer naar zijn land waar hij zeker bij de verkiezingen van begin 2012 het

voorwerp zou uitmaken van onmenselijke en vernederende handelingen in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

In een derde middel voert verzoeker de schending van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan, alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert dat er tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote. Verzoeker wijst erop dat zijn echtgenote tijdens haar gehoor heeft aangegeven dat verzoeker amnesie heeft en zich omwille van geheugenproblemen bepaalde zaken niet zo goed herinnert. Verzoeker voegt hier aan toe dat hij op 12 september 2008 het slachtoffer werd van een hersenbloeding, dat hij hierna tijdelijk blind is geweest en dat hij vanaf 15 september 2008 drie weken in het ziekenhuis werd opgenomen. Verzoeker preciseert dat hij tijdens de kiesperiode van begin 2008 geslagen werd en dat dit plaatsvond voor voornoemde hersenbloeding. Verzoeker stelt voorts dat hij gezien zijn gezondheidsproblematiek en zijn geheugenproblemen zich slechts onvolledig heeft kunnen uitdrukken op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zo voert verzoeker aan dat wanneer hij Massif uitspreekt, door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen Massif genoteerd werd, terwijl Massif "deel van" betekent, en Massif een stad in Armenië betreft. In werkelijkheid betekenen ziekenhuis Massif en ziekenhuis Erebuni hetzelfde. Men kan het lezen als zijnde "deel van Erebuni". Er is dus geen sprake van een tegenstrijdigheid, aldus verzoeker, maar het betreft een slecht verstaan of onvolledig noteren vanwege het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en/of aangeven van verzoeker van gegevens die wijk- of streekgebonden zijn en door het personeel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet gekend of niet bekend is. Verzoeker stelt voorts dat het uiterst moeilijk is om zijn relaas te staven aangezien zijn documenten gestolen zijn. Verzoeker zal een attest van de schoolveranderingen van zijn kinderen en een bewijs van verkoop van zijn appartement trachten te bekomen. Verzoeker voegt bij onderhavig verzoekschrift medische voorschriften toe, waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand zorgwekkend is en dat hij hierdoor geheugenproblemen heeft. Verzoeker citeert vervolgens uit zijn gehoorverslag zoals opgetekend op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dit om aan te tonen dat uit zijn gehoor reeds bleek dat hij aan geheugenproblemen lijdt. Verzoeker is van mening dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een foutieve beslissing genomen heeft doordat het geen rekening heeft gehouden met de combinatie van feitelijkheden en effectieve risicofactoren van 2008 gepaard gaande met een erge gezondheidsproblematiek en dit gecumuleerd met de risicofactoren van de verkiezingen van begin 2012.

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. De motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat hij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht te dezen is bereikt.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten geenszins aannemelijk maakt. Aangezien de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust dient verzoeker zoals ieder burger die om een erkenning van de vluchtelingenstatus respectievelijk toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vraagt, aan te tonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Te dezen werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een aantal belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote. Zo verklaarde verzoeker dat hij wakker werd in het ziekenhuis nadat hij op de dag van de presidentsverkiezingen door fraudeurs werd meegenomen (stuk 5, gehoorverslag CGVS 28/10/2010, p. 14), dat zijn echtgenote hem twee dagen nadat hij in het ziekenhuis ontwaakte, in het ziekenhuis kwam opzoeken en hij nog diezelfde dag het ziekenhuis verliet (stuk 5, gehoorverslag CGVS 28/10/2010, p. 16). Verzoekers echtgenote daarentegen verklaarde dat verzoeker twee maanden lang in het ziekenhuis verbleven is (stuk 6, gehoorverslag CGVS 28/10/2010, p. 10, 11) en bevestigde op het ogenblik dat ze met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd haar antwoord met name dat verzoeker twee maanden opgenomen was en pas eind april naar huis is teruggekeerd (stuk 6, gehoorverslag CGVS 28/10/2010, p. 11). Daarnaast gaf verzoeker tot twee maal toe aan dat hij in het ziekenhuis van Massif opgenomen was (stuk 5, gehoorverslag CGVS 28/10/2010, p. 16), terwijl zijn echtgenote verklaarde dat ze verzoeker in het ziekenhuis van Erebuni teruggevonden had (stuk 6, gehoorverslag CGVS 28/10/2010, p. 11). Dergelijke fundamentele

tegenstrijdigheden in de onderlinge verklaringen tussen verzoeker en zijn echtgenote met betrekking tot de kern van zijn problemen maken verzoekers asielrelaas echter volstrekt ongeloofwaardig.

Hoewel verzoeker in onderhavig verzoekschrift met verscheidene argumenten tracht deze tegenstrijdigheden te verschonen, slaagt hij op de hiernavolgende redenen niet in zijn opzet.

De Raad ziet immers niet in hoe het feit dat Massif letterlijk betekent "deel van" de concrete vaststelling dat er tegenstrijdige verklaringen zijn omtrent het ziekenhuis waarin verzoeker werd opgenomen zou kunnen opheffen. Indien verzoeker, wanneer gevraagd in welk ziekenhuis hij werd opgenomen, tweemaal antwoordt Massif, maar eigenlijk Massif bedoelde, en dit "een deel van" betekent, kan niet worden ingezien op welke wijze verzoekers antwoord dan geïnterpreteerd kan worden als "een deel van het ziekenhuis Erebuni". Immers, verzoeker zou dan op de vraag in welk ziekenhuis hij werd opgenomen telkens geantwoord hebben "een deel van" en dus zonder bijkomende specificatie. Verzoekers betoog is dan ook ontoereikend om de desbetreffende vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen. De vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen evenmin worden gerechtvaardigd door het verweer dat verzoeker aan geheugenproblemen lijdt ingevolge zijn hersenbloeding d.d. 12 september 2008 of omwille van zijn nierproblemen. Verzoeker verwijst hiertoe naar het medisch document "Histoire de la maladie" van het medisch centrum "Erebouni" opgesteld op zijn naam in de Armeense taal en vergezeld van een beëdigde vertaling d.d. 26 juli 2010, alsook naar twee medische attesten afgeleverd door de dienst radiologie en nefrologie van het AZ Sint-Niklaas. Uit deze medische attesten blijkt echter niet dat er door een arts de diagnose werd gesteld dat verzoeker daadwerkelijk aan geheugenproblemen lijdt. De voorgelegde attesten kunnen aldus bezwaarlijk verzoekers beweerde geheugenproblemen staven. Het feit dat verzoeker tijdens het gehoor aangaf met geheugenproblemen te kampen en zich bepaalde zaken niet meer te herinneren, toont geenszins aan dat verzoeker geheugenproblemen heeft. Er kan echter worden verwacht dat essentiële elementen in verzoekers asielrelaas, zoals het ziekenhuis waar hij was opgenomen en de duur van verzoekers opname in dit ziekenhuis, in het geheugen gegrift staan en dat verzoeker aldus desbetreffend eenduidige verklaringen kan afleggen. Het is bovendien, gelet op zijn vermeende geheugenproblemen, niet aannemelijk dat verzoeker geen inspanningen heeft ondernomen teneinde voor zichzelf duidelijkheid te scheppen omtrent dergelijke fundamentele aspecten van zijn asielrelaas.

Verzoekers bewering dat hij goede redenen heeft om te denken dat hij als vertrouwenspersoon van de partij Dashnak bij de verkiezingen in 2012 opnieuw het voorwerp zal uitmaken van intimidaties, slagen en verwondingen is niet enkel slechts een veronderstelling, maar is gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas evenmin aannemelijk. Ook waar verzoeker nog laat gelden dat er niet over alle gebeurtenissen tijdens een kiesperiode wordt bericht, steunt hij zich opnieuw op een veronderstelling zonder dat hij concreet zijn persoonlijke vluchtelingenrechtelijke vrees aantoonde.

Daarnaast kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht vaststellen dat verzoeker geen enkel document ter ondersteuning van zijn asielrelaas voorlegt. Van een asielzoeker mag echter worden verwacht dat deze inspanningen levert om zijn asielrelaas te staven, onder meer met relevante documenten. Indien dergelijke documenten niet kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker een geloofwaardige en onderbouwde reden opgeven voor het ontbreken ervan, onder meer door zijn pogingen tot het verkrijgen van dergelijke documenten te staven. Het feit dat verzoekers documenten gestolen werden in de nacht van zijn aankomst in België weerhoudt verzoeker niet van de mogelijkheid om alsnog documenten op te vragen in zijn land van herkomst, die bijvoorbeeld zijn hoedanigheid als vertrouwenspersoon bij de verkiezingen in Armenië in 2008 zouden kunnen bevestigen.

Gelet op deze ongeloofwaardigheid kan in hoofde van verzoeker dan ook geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen, 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

De Raad ziet niet in hoe de door verzoeker in het kader van zijn rechten van verdediging ter terechtzitting neergelegde stukken aan dit besluit afbreuk kunnen doen. Het betreft twee schoolattesten van 23 december 2010, een geneeskundig getuigschrift van 10 januari 2010 waaruit blijkt dat verzoeker nierproblemen heeft, en een verklaring dat hij geen eigenaar is van een bepaald appartement. Deze documenten hebben betrekking op elementen die niet betwist worden en die te dezen niet relevant zijn.

2.2.4. De grieven die verzoeker tegen de bestreden beslissing inroept kunnen om de voorgaande redenen niet worden bijgetreden. Dienvolgens zijn de aangevoerde middelen in al hun onderdelen ongegrond.

2.3. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking."

2.5. Bijgevolg maakt ook verzoekster niet aannemelijk dat zij dient te vrezen voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER